

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

וּבְכָל אֲשֶׁר אָמַרְתִּי
אֵלֵיכֶם תִּשְׁמְרוּ וְשֵׁם
אֱלֹהִים אֲחִירִים לֹא תִזְכְּרוּ
לֹא תִשָּׁמַע עַל פִּיךָ:
שְׁמוֹת כֹּה יֵג

הגהות הב"ח

(א) גם' אחד ניתן לחוכו
את המים וכו' ודילמא לא
היא ע"כ:

יציאות השבת פרק ראשון שבת

עם השמש. צעוד החמה וזרחת: **כלי לכן.** שהוא קשה לנכס וזרץ
ג' ימים ותחמירין על ע'מן כ"ט: **טוענין.** את הימים בקורות
בית הדד ואת הענבים ציגולי הגת שלה היו עוזרין אותן בגלגל כמו
שלנו אלף טוענין אותן בקורות כדכדן והם דגת קרי עיגולין שהיו דפין

עציון עשרין כענין ג' ושרין שמועין
אזותו מנעיד יום והמשקה הולך וזכ
כל השבת. ובגמרא (דף י"ט.) פריך אמאי
שלא דלף פליגי ב"ש פה וזמנא ומפרש
מאוס דאי נמי עבד להו כשבת ליכא
חיוב חטאת דכי אמרינן קיימא דזמני
וענינים אז מלכאזב צפ" חבית ששנצרה
והמנזר (דף חמ"ד.) חיל מילי צדדיה

אשר יתקן דין קצתו יום דלדו
ועליו שלח רמקן מנצדו יום דלדו
למפרק דבר מנשאו הגדל נחשו
והיא חולדה דדש אלל הכא אין נומין
קורה על גבי ויחם עד שטומנין מחלה
בדמים וכן עננים דורכין אופן מחלה
נצגלו וכלאו קורה נמי משקה נפיק
בדמיה אלל אלל דלדו נפיק שפיר כי השתח
ומל דמי לנש: **גמ'** מאי שנא

ככולו כו' ל"ג לה הכא אלף לקמס)
 במסגה ושון שטענין: מאן מנא
 נסניס מים לניו. ואעפ"י שלם גיבל
 הדיו וזו שנינו והוי לדידי
 צבחי ומחייב משום לש דהא מתניין
 לילא גיבל ואפליגו בה מצנוד יוס
 מכלל צבצנת מייב טקטא דהא:
 מצטרו מייב משום לש שזא דא:
 ודילמא מאי אפר
 והתניא אפר והתניא
 תניא: ה"ת ר' ב"ה
 שיכה ומתמלאת וד
 ומניחין מוגמר תחת
 והולכין כל היום בול
 הכלים" (ע"ש עם חש

מלאכה: אפר. לאו בר גיבול הוא:
עפר. בר גיבול הוא לגיט על גנין:
והא פניא. תרמי ממניחא חדא דאפר
וחדא דעפר: חייא נבי הדרי אפניסו:
חדא מניא ר' מריא וחדא מניא רבי
אושעיא וחדא מנייכו מניא לעפר
גלסון אפר. פוסקין. ומוחקין. וסנין
גריזי דניא חסרי חסין לזבא: עתה

אמרת אלוכם תשמרו
אלא אמר רב יוסף
והשתא דאמרת לכו
דאורייתא נפרת ומו
משום דלא קעביד מ
מאי טעמא צדק מש
זכונה וישראל מור
אמרת אלוכם תשמרו
אלא אמר רב יוסף
והשתא דאמרת לכו
דאורייתא נפרת ומו
משום דלא קעביד מ
מאי טעמא צדק מש
זכונה וישראל מור

וב"ש ברחמים של יי ושל חמור להס
מזווה על שבתה בהמחו: שיעטנו
מכבוד יו"ט. מפני שמעשמת את
הקול ויו"ט מילתא בשבת וילתא
וילתא: לרבות שבתה כלים. דמכ
לעיל מיה למען יו"ט שוכר וחמור
וגו': והשקא דאמרת ביה כלל אים
לכו שבתה כלים. דהא על כרחין
האי ממילתא ביה הלל מדשרי בהן
הקמי דרחים אסור משום שבתה
כלים: מוגמר וגפרים אמאי שרו.

ויהיה ללל הקד' דמתי' הרי המוגמר מונה בערסקאסות ונמאל' כלי
 וסנה נמאלס: לא קא עבדי כעל סוס מעש. אלס מונה על הארץ
 ויהי בחוכו אלל הדריס' עבד מעל וליכ' ש' כיון דמגושין בגווה הייט
 מעשה דליה: מלוד דקא עבד מעשה. מעשה נקאר ומופע וטפס
 וכן יקוש שפוטס' לחיות ללודן בגרלס' כשנועטין צו קוש' ומחשבר
 מחלוי ולוד: בלח. מכה שקורין איימ'ל' שהרג אדם ומדקו
 ויכלי' אינו זו מחקמו: וקוקרי. עשוטין סליס פיהן אחר רעב ופיהן
 עינין ה'ר מחל קונו: (א'ל' ארבוס) וכנס שס ויפליס' ראש' חמי הארץ

ולכן גופו יכול ללכת וספדו להחזיר ראשו לפנים ראשי קרומות וגופו
 לו תחת לחיו להשתטף לא עבד כלי מדי: **והשטף דאמר כו' ב"ש** היא.
 והא דריחם ב"ש ובי"ש לא שני להו בין היכל העבד דכ"ה מעשה
 בין היכל דלא עבד דהא אסרי באוין דמתי'. ומיון דב"ש היא:
 מוגמר

הוא והיכא דעבד מעשה אכל היכא דלא עבד מעשה כי היק
והשתא דאמר רב אושעיא הא מני ב"ש היא. אומר ר"ת דהלכת
ריקים מותרים דלדידיה לז"ה שרי אפי' היכא דהעבד

יֵת.

קלד א מ'י פ'ת מל'
שבת הלסה טז סמג
למזן סה:
קלד ב ג מ'י פ'ת מל'
שבת הלסה ב ופ'ו
הלסה טז סמג סס טור
שז'ס אר'ת סימן רנב
סעף ו סימן רמו סעף
א:

לעזי רש"י

גילייר [גילייר]. לגפר
(לגלף את המתכת
באמצעות גפרית).
לחיא. רטיה לעין.
איימ"א [אייס]. חכה.

תום' ישנים

(א) אי"נ הכנס אינו משים קינור עממו בחבורות אלא שורה הקינור במים ולגבי רדדים ליכא למיגזר שידע כי לא הסתירו לו אלא ע"י שרייה ואחרים פטורין שלחחוק מים הוא נרץ:

רבינו חננאל

אילו שענינו כברייאט,
סחית מים לגינה בעיש,
והנח נפמרת תחת הכלים,
והנח נפמרת תחת הכלים,
כלו מותרין. וכן לקולו על
העין בעיש, ואיספולניו על
הנח ומפמרתו והולכת
בשבת. ואע"י דקיי"ל בב"ה
וב"ה לית להו שבת
כלים, נהנינו שבת ברה"ט
על מים שבת להנח
שבת אסור, דלא אמרו
משום שבתת כלי אלא בר
יסק, אבל רבה אפר מפני
שמשתת את הקול,
וכותיה מכתבא.

יום כ"א בתמוז אכל במחזור אפור ומחזור מותר אחר ר"ש בר הנהג בשם ר"א הלכה כר"ש בן אלעזר ורבינו יצחק על פסוקו ולא ר"א הלמיר: ומיהו כשהיה מחזר כשר"ב וכשהיה נעלה לעשות הארסות אכל בשטרות ויש שפירשלו אומר לנכרי תאן מעלים אל קטות אל ואחר העשה נחמד דל"כ היו שפירי ויש אלא תעשה לכשהעלה ואם הידי לו נכרי כליו ויודיע שדכנס בשבת אכל לנשון שבת לאחר קטן (קמק) ונכרי שהעליה נכר כבילי ישראל אפור להשמשם לאורה

אבל דין דלאו בר גיבול הוא.
והא דאמר נבמה מדליקין

(לקמן דף ג. וס) כל השממים יפס
לדיו איבעיא להו לגבל או לעשן לאו
דוקא גיבול אלח האי גיבול היינו
עריב בעלמא ואם תאמר והא מורסן
לאמר כפרק בתרא (דף קטז: וס)
ללאו בר גיבול הוא איבעיא להו
ויסי כדרי יהודה אינו חייב עד שיגבל
ההוא ויהיה כח המצור עליו.

גיבול אלל בר גיבול הוא טפי מדי
והכי רלל מיימי מנייה הכא אדיו
ומכאן קשה על המפרש אהא דאמר
בבבא בפרק המצוי (דף לב: וס)
קיטמא שרי היינו כשנותנין מים לתוכו
לשוק המור סביב האיל ולאו בר
גיבול הוא והכא משמע דלדרבה
גיבול אלל בר גיבול הוא טפי מדי

למילדי דלחו צר גיבונ הוא חייב טפ
אלא יש לפרש קיטמח שרי בלא
מיס לשרוק החנור סביביו וקמ"ל דלא
בזרינ שמה יגבל צ"ט:

ומתראת והולכת כל השבת כולה. ואם תאמר הא דלמר כפרק שמונה עשרה (לקמן פרק ה) שורין קילורין מע"ש ואינן חתה העין צבטת ואז"כ צבטת ומי שרי להטות עין לומר דלקמן מיירי בחדש צריא ואינו מניח ענין לרפואה אלא חתה העין להטות ולכא נמינח לשחיית סממנים והכא מניח ענין לרפואה ולא שריא אלא מערב צבטת):

אֲנִינִי שֶׁל פֶּשְׁתָּן מֵאֵי מִקְמָא שִׁירִי.
הָא דְנִקִּיט אֲנִינִי טַפִּי מִדִּי
וּמִמִּנִּין וּכְרִשִׁין מִשּׁוֹם דְּהִתָּם
פְּשִׁיטָא דְּלִיכָא מַעֲשָׂה כָּלל אֲבָל בְּאֲנִינִי
הַתָּעֹר עוֹשֶׂה קָטָה מַעֲשָׂה כְּמַחֲמָמוּ
וְעוֹד דְּבִהֲקָא לֹא הִזְכִּיר כְּלִי אֲבָל גְּבִי
אֲנִינִי הַחֹכֵר הַתָּעֹר:

וְלִימָא מר משום שביחת בליים.
ואם תאמר למאי דמסיק
מאן תנא שביחת כלים דאורייתא ב"ש
מאי פריך רב יוסף ולימא מר משום

וידעו כחן ששפירא רבה שמשמעת הקול
לילה לרב יוסף טעמא דהשמעת הקול
מה דכ"ש משום שניחא כלים ונראה
ו משום שניחא כלים הוא אלא קבר
אחי למעבד בשבת דאי לרבה נמי
כלים למה היה ריך רב יוסף להביא
די בית שאני משום שניחא כלים ועוד
הוא עובד להו בשבת חייב תטאט גזרו

לדבריימא דשנייטא כלים בית שמאי
הך דריימא דשנייטא כלים אמאן
הך דריימא דשנייטא כלים אמאן
הך דריימא דשנייטא כלים אמאן

מלודות דמחני' בלחי וקוקרי:

53